

APLEC DE MATAGALLS

8-7-2018

Celebrar l'eucaristia en aquest bell cim i sota la creu que signa Catalunya és un do immens que hem d'agrair al Senyor. Per això l'Aplec de Matagalls és una ocasió propícia d'agrair la vida, la terra, el país, la fe, la colla, l'amistat. Tots són dons que reconeixem que provenen de la mà amorosa de Déu, el nostre Pare. A qui, per Jesucrist i en l'Esperit Sant, volem glorificar en la celebració d'aquesta missa, seguint les petjades dels qui ens han precedit: sant Antoni Maria Claret, el pare Faustí Ylla, i tants i tants apleguistes, que tenim presents, pels quals preguem i als quals ens encomanem. Les lectures d'aquesta missa que fem en comunió amb totes les parròquies que la celebren en el diumenge, dia del Senyor, ens parlen sobretot d'enviament i de testimoniatge.

En l'evangeli hem escoltat com Jesús, després dels primers temps en què ell ensenyava i feia miracles, arriba al seu poble. I allà no troba l'acolliment que es podria pensar. Els seus convilatans passen de l'admiració i estranyesa pel que diu i senten dir de Jesús, a l'escàndol i al rebuig d'ell. Jesús els diu: *Els profetes només són mal rebuts en el seu poble, en la seva parentela i entre els de casa seva.* La incredulitat, la manca de fe en Jesús, apareix entre aquells que, per raó de la proximitat, haurien de ser els primers a acceptar Jesús. Però es troben amb la realitat de la humanitat de Jesús, un del poble, que han vist créixer o han crescut amb ell, han jugat amb ell, coneixen els seus parents... I és que la humanitat de Jesús és ben diàfana, com diu sant Pau: *Es féu en tot igual a nosaltres, excepte en el pecat.* Jesús és veritable home, però també és veritable Déu, ja que és el Fill de Déu, l'Enviat del Pare per a l'obra de salvació de la humanitat. És enviat a un poble que, massa sovint, és format, com ens ha dit el profeta, per *fills de cara endurida i de cor empedreït.*

Aquest fet i des d'aquest cim de Matagalls, des del qual abastem una gran part de la nostra terra, ens podem fer una pregunta: Què ha passat perquè aquest nostre poble de forta tradició cristiana, capaç de plantar aquesta creu al bell mig d'aquest cim, s'allunyi cada dia més i més de la fe en Crist? Les arrels cristianes que han afaïonat la cultura de Catalunya, han deixat d'aportar la saba de la saviesa cristiana? ¿És la fe cristiana la que s'ha allunyat del nostre poble, o és que el nostre poble, en gran mesura, ha apostatat de la fe cristiana?

Serien moltes les opinions, però totes portarien a la mateixa conclusió: el fet és que Crist, per a molts dels nostres conciutadans, no és significatiu en les qüestions fonamentals de la vida: néixer, família, cultura, economia, educació, el mateix sentit de la vida, el sofriment, la mateixa mort...

Però els qui tenim fe sabem que sense Crist el misteri més profund de l'home resta sense resposta. El món, la història, la mateixa vida, sense Crist, mort i ressuscitat, no troben la pedra clau capaç de suportar tot el pes de l'arc. I sense aquesta pedra tot s'esfondra.

És un misteri gran que la salvació dels homes passi per la humanitat del Fill de Déu, una humanitat com la nostra. És un misteri que toca a la bogeria que la salvació de la humanitat es trobi en el fracàs de Jesús de Natzaret, mort en creu. És un misteri que sembla una niciesa que la salvació de la humanitat passi pel camí de la predicació i el testimoniatge dels fills de l'Església, que, tot i ser membres de l'Església tota santa, som pobres, febles i pecadors. Però no hi ha cap altre camí, no hi ha cap altra manera. En aquesta Església humana, tremendament humana, però amarada de la presència de l'Esperit, es fa present Jesús, que vol arribar al cor de tots els homes i dones, també del nostre país, dels nostres pobles i ciutats, per oferir-los el sentit de la vida. Com ens diu el papa Francesc:

«La joia de l'Evangelí omple el cor i la vida sencera dels qui es troben amb Jesús. Els qui es deixen salvar per ell són alliberats del pecat, de la tristesa, del buit interior, de l'aïllament. Amb Jesucrist sempre neix i reneix la joia» (EG, 1).

Germans, en l'enviament de Jesús i el seu testimoniatge hi som inclosos tots nosaltres. L'opció és clara: o reconeixem que som enviats a donar testimoniatge, o, si no ho fem, és que la fe en Crist no ha arrelat encara en el nostre cor. L'opció del cristià és clara: la joia i la pau, la salvació i la llibertat, que volem per a tots els homes. Reconeguem, doncs, que som enviats i llancem-nos a l'aventura missionera, que brolla del trobament amb Crist en la pregària i els sacraments, allà on som cada un de nosaltres. No oblidem, però, que les nostres obres han de maldar per testimoniar les paraules que tenim en els llavis i en el cor.

Sant Antoni Maria Claret és per a nosaltres model de zel evangelitzador i missioner. Ell va sentir en el segle XIX la urgència missionera en la Catalunya d'aquell temps. Que el Senyor susciti en tots nosaltres aquest zel evangelitzador a fi que, pel nostre testimoniatge, pobre i feble, siguin molts els qui redescobreixin Crist, l'ànima del món. Ens encomanem a la intercessió de la Mare de Déu de Montserrat, patrona del poble català.